



3

Eén
huis, vijf
gedachten

ROMAN

Eén huis, vijf gedachten

Emma Zomer bij Zomer & Keuning

Eén huis, vijf vrouwen

Eén huis, vijf dates

Eén huis, vijf gedachten

Eén huis, vijf liefdes

Eén huis, vijf verhuizingen

Emma Zomer

Eén huis, vijf gedachten

Huisgenotenserie 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542202

ISBN audio 9789020542219

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Auteursfotografie Daniëlla van Lienden

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

‘Oké, Daisy, tot volgende week.’ Esmée laat een nieuwe cliënt uit. Een vrouw van vijftientig jaar die kampt met een chronisch gebrek aan zelfvertrouwen. Op het eerste gezicht onbegrijpelijk: ze is mooi, heeft een cv waar je u tegen zegt en houdt van haar werk. Ze heeft een job waarin ze zich goed voelt en die voldoende kansen tot zelfontplooiing biedt. Je zou zeggen dat het leven haar toelicht. Vanwaar dan die onzekerheid? Een man, het zal ook eens niet! Te oordelen naar Daisy’s relaas, dat er met horten en stoten en handenwringend uit kwam, is hij dominant en intimiderend. Uit het gesprek is niet precies duidelijk geworden in welke verhouding de twee precies tot elkaar staan, maar daar zal een volgend consult wel meer helderheid in brengen. Ook al heet haar praktijk The Sunny Celibate, en is ze gespecialiseerd in het leren houden van jezelf als *single*, de laatste tijd krijgt ze juist mensen met problemen die te maken hebben met verstoorde relaties op het werk of in de liefde. Eerst Lea, nu Daisy.

Ze zet Daisy uit haar gedachten en trommelt ongeduldig met haar vingers op haar bureau. Ze wacht met smart op de klopp op haar deur. Het is tijd voor Lea’s consult.

Esmée is in de war. Wat is er in hemelsnaam gebeurd sinds hun uitje naar Scheveningen, nu alweer ruim een week geleden? Ze weet niet wat ze ervan denken moet. Ondanks die heerlijke dag op het strand, ondanks de gevoelens voor elkaar, waarvan

ze toch zo duidelijk blijk hadden gegeven, lijkt het wel of Lea afstand van haar heeft genomen.

Vertederd kijkt ze naar Sjakie die zacht ronkend in zijn mandje ligt te slapen. ‘Begrijp jij nou waarom Lea opeens zo weinig tijd voor me heeft?’ vraagt ze Sjakie fluisterend. Natuurlijk krijgt ze geen antwoord, hij slaapt onbekommerd door. ‘Zou ze spijt hebben van ons samenzijn?’ mompelt Esmée verdrietig voor zich uit.

Lea’s appjes zijn schaars geworden en de belpogingen van Esmée lopen steeds vast in de oproep haar voicemail in te spreken. Ze was dan ook blij verrast toen Lea haar eindelijk zelf had gebeld, ook al had het haar wel verbaasd dat ze dat had gedaan op haar praktijknummer. ‘Lea, wat fijn om van je te horen. Ik heb je gemist, weet je.’

‘Ja, ik jou ook, serieus waar, maar er zijn een paar dingen gebeurd waarover ik het met je wil hebben. Het gaat dus om een consult, om niets anders.’

‘Oké.’ Esmée vond dat ze een beetje kortaf en afstandelijk klonk, best verontrustend eigenlijk. En aangezien Lea telefonisch niet wilde zeggen waarover het ging, werd ze bloednerveus en... bang. Bang dat Lea’s probleem te maken heeft met hun prille relatie, bang dat ze dit consult misschien zal aangrijpen om met haar te breken. De gedachte gaf haar acuut een misselijk gevoel.

Kortom, tussen Lea’s telefoontje en het consult dat over een paar minuten zal plaatsvinden leeft Esmée tussen hoop en vrees.

In het spiegeltje dat ze in een van haar bureauladen bewaart, checkt Esmée nog even haar haar en het bescheiden beetje make-up dat ze voor de gelegenheid heeft aangebracht. Het kauwgommetje dat ze eerder in haar mond heeft gestoken – je weet maar nooit, misschien wordt er toch gezoend – pakt ze in een papiertje en gooit ze in de prullenbak.

Eindelijk wordt er op de deur geklopt. Voordat Esmée haar

binnenlaat, doet ze een schietgebedje en slaat een kruisje, terwijl ze niet eens katholiek is. Gewoon voor de zekerheid en om haar zenuwen te kalmeren.

‘Binnen!’

Lea steekt glimlachend haar hoofd om de deur. ‘Hi, Esmée!’

Sjakie springt uit zijn mandje en rent dolgelukkig blaffend en kwispelend op Lea af.

‘Dag, schatje,’ zegt ze, een aai over zijn kop gevend. ‘Hoe gaat het met mijn lieveling?’

Ze zei dat maar tegen mij, denkt Esmée terwijl ze achter haar bureau vandaan komt. Ze wil het liefst op haar af rennen en haar in haar armen nemen, maar ze houdt zich in. Het is immers een consult, niets anders. ‘Lea, hallo! Kom verder.’ Esmée ziet in één oogopslag dat Lea er bleekjes uitziet. Waarschijnlijk slaapt ze slecht. Zorgelijk, vindt ze.

Ook Lea lijkt meer te willen dan alleen gedag zeggen, maar aan haar lichaamstaal te zien houdt ook zij zich in.

Esmée wijst haar een stoel bij het zitje. Ze is nerveus en voelt zich vreselijk ongemakkelijk.

‘Oké,’ zegt Lea. ‘We begrijpen elkaar.’ Ze gaat zitten op de stoel die Esmée haar heeft aangewezen.

‘Sorry, wat begrijpen we?’ vraagt Esmée nadat ze zelf is gaan zitten. Om haar bevende handen te verbergen vouwt ze ze samen en laat ze in haar schoot rusten. Ze is als de dood dat het haar niet zal lukken om professioneel te blijven.

Lea schokschoudert. ‘Nou ja, we... we begrijpen dat ik, eh... dat jij... hier de therapeut bent en ik de cliënt,’ antwoordt ze aarzelend. ‘Ik... Ik ben hier vanwege een nieuw probleem op mijn werk.’

O nee hè, denkt Esmée moedeloos. Ze was er zo van overtuigd dat de werksfeer er na alle gesprekken op vooruit was gegaan.

Ze heeft het gevoel dat ze heeft gefaald, dat ze haar verkeerd heeft geadviseerd, dat haar consulten voor niets zijn geweest. ‘Wat kut,’ zegt ze. ‘Oeps, sorry.’ Ze slikt moeilijk. ‘Ik dacht dat de relatie met je collega’s was verbeterd.’ Voorlopig voelt ze wel een zekere opluchting dat Lea’s probleem ogenschijnlijk niets met hun relatie te maken heeft.

‘Klopt, maar er is er een die me zowat dagelijks het leven zuur maakt,’ zegt Lea verdrietig. ‘En dat heeft een weerslag op mijn relatie met de anderen. Hoe leuk het werk ook is, ze weet maar al te vaak het werkplezier voor me te vergallen.’

Esmée kan haar verdrietige blik niet aanzien. Haar hart loopt over van medeleven én liefde. Ze staat op uit haar stoel en knielt voor Lea neer. Ze pakt haar handen in die van haar. Op dat moment barst Lea in tranen uit.

Esmée weet niet hoe ze het heeft. Hoe kan dit nou? Een week geleden leek alles rozengeur en maneschijn, maar nu zit Lea duidelijk diep in de shit, en ze heeft geen idee hoe erop te reageren. Ze staat zelden met haar mond vol tanden, nu wel. Waar zijn haar therapeutische skills? Ze voelt zich compleet machteloos. ‘Kom.’ Ze laat Lea uit haar stoel opstaan en geeft haar een knuffel. ‘Sst. Rustig maar. We komen er wel uit.’ Esmée kijkt haar in de ogen. ‘Maar niet hier.’

‘Niet hier? Waarom niet?’ vraagt Lea snikkend.

‘We kunnen niet doen of dit puur een sessie tussen therapeut en cliënt is. Ik ben therapeut, tuurlijk, maar zeker geen actrice, en sinds we elkaar op een andere manier hebben leren kennen, kan ik bij jou eigenlijk alleen maar Esmée zijn. De Esmée van het dagje Scheveningen dus.’ Hier pauzeert ze even. ‘Ik heb een idee! Wat zou je ervan vinden als we een stukje gaan wandelen met Sjakie en onderweg over de problemen op je werk praten?’ Ze kijkt Lea hoopvol aan. ‘Het is lekker wandelweer.’

Lea poetst haar tranen weg en werpt een blik door het raam naar buiten. ‘Je... Je hebt gelijk,’ antwoordt ze hakkelend. ‘Natuurlijk is onze relatie nu anders. Goed idee, laten we naar buiten gaan.’

‘Weet je, Lea. Toen ik je net kende, fantaseerde ik over een wandeling met jou hand in hand in Oog in Al, in dat schattige romantische stadsparkje, en daarna een hapje en een drankje in dat leuke paviljoen dat je daar hebt, Landhuis in de stad. Ken je dat?’

Tegen wil en dank moet Lea lachen door haar tranen heen. ‘Nee, ik ken het niet. Is het ver hiervandaan?’

‘Een halfuur tot drie kwartier lopen. We kunnen altijd met de bus terug. Ik heb geen consulten meer na jou, dus ik heb de tijd. Hoe zit het met jou?’

‘O, ik ga sowieso niet terug naar kantoor. Daar moet ik even niet aan denken. Ik heb de rest van de dag vrij genomen.’ Ze pakt een zakdoekje uit haar tas en snuit luidruchtig haar neus. Vervolgens bekijkt ze zichzelf in het spiegeltje van haar poederdoos. ‘Ik zie er niet uit! Kan ik mijn gezicht ergens fatsoeneren?’

‘Tuurlijk. In het keukentje aan het eind van de gang.’

Even later gaan ze op weg met een uitzinnig blij blaffende Sjakie tussen hen in. Pas als Sjakie op aandringen van Esmée een beetje bedaart, gewoon in hun ritme meeloopt, niet meer tegen de benen opspringt of een spurt naar voren neemt, kunnen ze eindelijk praten.

‘Het is een ramp op kantoor, Es,’ begint Lea. ‘Een collega denkt me echt te kunnen gebruiken als haar sloofje! Ze is niet eens mijn leidinggevende! Maar op een of andere manier doe ik alles wat ze vraagt.’ Ze slaakt een diepe zucht. ‘Ik vrees dat ik een beetje bang voor haar ben. Het is zo’n gemene bitch.’ Ze kijkt Esmée aan, een moedeloze blik in haar ogen. ‘Ik ben niet

tegen haar opgewassen en dat haat ik van mezelf. Dat mens maakt dat ik me weer hartstikke onzeker voel. Ik ben gewoon een megaloser.’

‘Jeetje, Lea, natuurlijk ben je geen loser. Schei eens uit!’ Esmée streeft haar over haar rug. ‘Gek hè? Je hoort best wel vaak dat juist vrouwelijke collega’s hun seksegenoten naar het leven kunnen staan. Wat is dat toch voor iets mafs? Waarom steunen zusters elkaar niet gewoon?’

‘Ja, je vraagt je soms af waarom wij op vrouwen vallen,’ zegt Lea doodserieus.

‘Logisch. Wij vinden kut met peren gewoon lekkerder dan een vlezige lolo,’ zegt Esmée. Ze geeft Lea een knipoog.

Ze schieten allebei in de lach.

‘Weet je, het mens is zo onvoorspelbaar als wat! De ene dag doet ze alsof ze je beste vriendin is, de volgende zit ze maar te bitchen en te commanderen. Juist door dat onvoorspelbare weet ik niet welke houding ik tegenover haar moet aannemen.’

‘Misschien zit ze zelf nog in de kast en is ze jaloers op het feit dat jij er totaal niet mee zit dat je op vrouwen valt.’ Esmée pakt een poepzakje uit haar tas om de drol die Sjakie zojuist midden op de stoep heeft gedraaid op te ruimen. ‘Maar het heeft natuurlijk geen zin om te speculeren. We moeten een oplossing zien te vinden.’ Esmée deponeert het zakje met onwelriekende inhoud in de eerste de beste afvalbak die ze tegenkomt.

‘Zij lesbisch? Lijkt me sterk,’ zegt Lea. ‘Je zou haar eens moeten zien flirten met onze mannelijke collega’s. Op het ziekelijke af. Als ze de kans zou krijgen trekt ze er een de bezemkast in voor een wip. Serieus.’

Al wandelend beseffen ze dat er geen pasklare oplossing voor Lea’s probleem te vinden is. Na alle gedoe dat Lea ondertussen op haar werk heeft gehad, vindt Esmée eigenlijk dat ze op zoek

zou moeten gaan naar een andere baan. Maar ze weet ondertussen dat Lea, ook al gaat ze conflicten liever uit de weg, niet van vluchten houdt en als het moet de confrontatie aangaat.

Esmée moet echter voor zichzelf bekennen dat ze op het moment met lege handen staat. Agressie en intimidatie op het werk vereisen, vreest ze, toch een heel andere aanpak dan die zij vanuit haar specialisatie in de regel toepast. Bovendien is er een niet onbelangrijk ander obstakel. Ze is nu te emotioneel bij Lea's wel en wee betrokken om haar objectief en professioneel te kunnen adviseren. Haar hart huilt om Lea, en ze is tegelijk woedend op de collega die haar het leven zuur maakt. Moordneigingen geeft het mens haar, terwijl ze haar niet eens kent en niets kan doen.

Kortom, Esmée haat het dat ze niet adequaat kan reageren. Wat kan ze zeggen? Je hoeft het niet te pikken? Maar dat is nu juist het probleem. Lea pikt het wel. Omdat haar mooie, slimme Lea bang is voor dat mens. Dat mens heeft ervoor gezorgd dat ze zich de underdog is gaan voelen. Hoe kun je zo'n situatie ten goede veranderen? Op een paar platitudes na die ze haar zou kunnen voorhouden in de sfeer van 'ga het gesprek aan', 'laat niet over je heen walsen' en 'geef duidelijk je grens aan', weet Esmée het oprecht niet.

'Tijdens vergaderingen zet ze me continu voor schut,' vervolgt Lea haar relaas. 'Zodra ik iets zeg, rolt ze met haar ogen of lacht schamper. Ze roddelt ook over mij.' Er wellen opnieuw tranen in Lea's ogen op. 'Normaliter interesseert dat laatste me niet, maar het lijkt erop dat mijn andere collega's waarde hechten aan wat ze over me zegt. En hoe kun je je nou verdedigen tegen kwaadsprekerij? Ik zeg het niet snel, maar zo langzamerhand zou ik de handdoek in de ring willen gooien. Van mijn manager krijg ik ook niet veel steun meer. Die vindt zeker dat hij zijn best heeft gedaan door mij naar jou toe te sturen.'

Het zou niet moeten, het gebeurt ook niet bewust, maar Esmée luistert slechts met een half oor. En wel om de simpele reden dat ze het probleem al in kaart heeft en nu haar hersen pijnigt op zoek naar een mogelijke oplossing. Ze probeert zich de colleges die ze ooit over arbeidsconflicten en agressie op het werk heeft gehad terug te halen. Ze herinnert zich dat pesterijen, intimidatie en karaktermoord soms aangewend worden als managementtechniek. Als techniek om verlost te worden van een medewerker van wie men om welke reden dan ook af wil. Men wacht simpelweg tot het verzet van het slachtoffer breekt, en hij of zij uit zichzelf vertrekt. Niet te geloven, maar het gebeurt!

Hoe gefrustreerd, hoe ongelukkig moet je zijn om iemand op zo'n manier te behandelen, denkt Esmée. Hoe ongelukkig moet je zijn om iemand als een voetveeg te behandelen? Niet Lea moet in therapie, maar die collega!

Esmée is zo diep in gedachten verzonken dat ze niet eens in de gaten heeft dat Lea haar wil kussen.

'O, je wijst me dus af? Dat kan er ook nog wel bij!' zegt Lea woedend.

'Wa...wat?'

'Je wilt niet eens door mij gekust worden!' Lea is diep gekrenkt en gooit Esmée huilend voor de voeten dat ze niet alleen door haar collega's belachelijk wordt gemaakt maar nu ook nog eens door de persoon met wie ze dacht een bijzondere relatie te hebben. 'Je luistert niet eens naar me. Het interesseert je niet! Je bent geen haar beter dan die collega. Ik ben er helemaal klaar mee, met alles, met mijn werk en met jou! Bekijk het verder maar.' Daarop struikelt ze zowat over Sjakie, steekt vervolgens spontaan de straat over, waardoor een automobilist luid claxonnerend boven op zijn rem moet staan, en gaat er met grote, driftige passen vandoor.

‘Lea! Stop! Pas op!’ roept Esmée hevig geschrokken om de duidelijk ernstig overspannen reactie van Lea. Ze zou een kus natuurlijk hartstochtelijk verwelkomd hebben als ze het in de gaten had gehad. ‘Het spijt me, ik was in gedachten verzonken, dacht juist na over een oplossing. Loop nou niet weg, schat. Kom terug!’

Maar Lea komt niet terug, en Esmées droom om met haar hand in hand door Oog in Al te wandelen en daarna onder het genot van een wijntje te relaxen in Het Landhuis valt in duigen.